

Sները, ուր բնակվում են Կոտայքի մարզի Ակունք գյուղի նոտաստառուների ցուցակից դուրս մնացած ընտանիքները, տարօրինակ ներգործություն են ունենում նման դատկերների անսովոր աչքի վրա: Մարդու ներկայությունը այստեղ չի զգացվում. կիսավեր խոճիքներ են սեւացած, խայլաված դատերով, կոտրված ու թղթաղաց դատուհաններով, խունացած ծածկոցներով ժանգոտ մահճակալներով, մեկ կամ երկու կիսակոտրված աքոռակններով, որոնք կահույցի թանկարժեք մաս են կազմում: Որդես կանոն, դատերին անուում, անորվես սրբաղատկերներ են, որոնք հարդարանքի միակ նշանակալի բաղադրիչն են: Խույնիսկ ամառային տար օրն այդ սներում այնքան ցուրտ է, մութ ու սաօթ, որ անհնար է 10 ռուբեից ավելի մնալ:

Նակն էլ հաճախ հողին է հավասարեցնում տանջանի արդյունները: Իսկ եթե, այնուամենայնիվ, խիզախում են հող մշակել, գարնանամուտից սկսած դարտերի մեջ են խրվում: Ամառվա վերջին ու աշնանը բերքը ունկա բերելուց հետո, նախ այդ դարտերը դիմի փակեն: Իրենց մնում է տանջանն ու մի կերպ վաստակած օրավոր հացը:

Նույնիսկ եթե չեն էլ մշակում հողը, հարկ, այնուամենայնիվ, դարտավոր են վճարել բուօնից ու նղասից, դառը դատած կողեկներից կտրելով: Եթե տարի առաջ 125-ից ավելի ընտանիքներ նղաս էին ստանում, անցած տարի՝ 60-ը: Նղաստառուների ցուցակում այս տարի բախս է Վիճակվել հայտնվելու միայն 45 ընտանիքի: Թեեւ սոցիալական հեռարձենում չի կատար-

փաստաբղեծ ծեռք բերելու համար գյուղացին դիմի հասնի մարզ-կենտրոն չընեցած դրամը ծախսելով, հաճախ տեղում չգտնելով դաշտունականացնելու համաձայն գյուղական համայնքային խնդիրները կարգավորելու կոչված կառույցները մարզկենտրոններից աստիճանաբար դիմի տեղափոխվեն համայնքներ, բայց գործընթացն անվերջ ծգծպում է: Մարզետարանները չեն հաջողությունների այդ համեմատ դատապար, որ եկամուտ է բերում իրենց:

րացել են: Մեկ տարի առաջ ընտանիքը եղել է նոյաստառութերի ցուցակում: Կրկին դիմել այդ ցուցակում ընդգրկվելու համար ընտանիքը հայրը մտադիր չէ: Զանծրացել հոգնել նվաստացումից, երկար ճանապարհից, անհիմաս ծախսերից:

Օֆեյա Սարգսյանի ընտանիքը Ալեքսանդր առթարութեան մյուս

Ակուսիր աղաքարթյած պյու
խորհրդանիւսն է: 50-ամյա կին
բայց 70-ին մոտ է երեսում: Սի ոչ
կաթվածահար է, նույնիսկ կուժի
չի կարողանում հագնել: Տան ծա-
րահեղ թշվառ տեսին անհարի
20-ամյա տղան կարգին հազ
կադ ունի նոր կոսյում, կուժի և
վերնաշաղիկ, գյուղի բարերարն
ից մեկն է Նորիկ անունով, որի
տննեական խորհնանք հանդես ք
րել: Ուր ունչ են տանը, «Փար
սում» նոյած մերժել են տալ, որո
եեւ: Եթեաներ ապահանաւ են:

Կության դեղինը իսկ սոցիալական կառույցները չեն կարող հստակ տարբերակումներ անել, բանի որ աղքատության ներկաղնակն անընդհատ հարստանում է նոր մասրամասներով. իսկ ֆինանսական ու իրավական լծակները խիստ անբավարար են լուրջ հետազոտությունների համար. Շարունակարար խոցելի են մնում եւ անընդհատ փոփոխվող չափորոշիչները եւ դրանց դահանջներին «հարմագված» գյուղացիների ներկայացրած տվյալները հոդ, անասուն ու մեթնա ու ունենալու, իրական եկամուտների վերաբերյալ:

Աղբասների սպար զանգվածի մի
նվազ հատվածին խղճուկ նոյաս-
ներ ընորհելով, նույն վիճակում
գտնվող մյուս հատվածին նրանից
սահմանազատելով, դեռությունը
փաստորեն մեծ բլեֆի հետինակ է

Անգլիական խարանի դասադարային երրորդ մաս

«Φη̄ ήν πικνιμ, ζῆι, nr suim»

Վիորոշչներն այս տարի էլ խստաց-
վել են միայն աստծուն հայտնի ա-
նորու կարգավիճակի բերելով
մարդկանց:

7 զավակով սեղան
նստելը ժամանակավրեղ
է դարձել

Քառասունինգ նոյաստառու ըն-
տանիները հոդ ու անասուն չու-
նեն, հաշմանդամներ, թռչակառու-
ներ ու անչափահաս երեխաներ ու-
նեցողներ են: Գյուղն ու գյուղացին
տարեցարի հետ են գնում: Սոցիա-
լական խնդիրների ծանրությունը
աղճատել է 7 զավակով սեղան նս-
տելու ավանդույթը եւս. գյուղում
նույնիսկ բազմազավակ ընտանին
ներ չկան: 2-3 երեխան արդեօ
ռայլություն է համարվում: Այս տա-
րի դրոցը, անցած տարվա երկու
սի փոխարեն, միայն մի առաջին
դասարան կունենա: 2000 ք
տվյալներով, օրինակ, աշակերտնե-
րի թիվը մեկ տարվա մեջ 400-ից
դարձել է 360: Գյուղի բուժույց Օ
ֆեյա Թորոսյանն ասում է, որ ան-
ցած տարի գյուղում ընդամենը 10
ծնունդ է գրանցվել: “Պարզաբան
մեն նոր ժնակած ետենա պահ-

մեն նոր ծնված երեխսա սոցիալական դատապարտվածության նոխարան է գյուղացու համար։ Ամեն ծնված երեխսայի համար 590 դրամ միանվագ նողասը չշերն եւստանում։ Վճարումը չի կատարվուեթեք կենսաքուօվակային նուժումների վիճակի չեն անել։ Գյուղապետարանն էլ իր հերթին տեղեկաններ չտայիս, եթե հողի հարկը կամ հողեկամածից կենսաքուօվակային ֆունին մճարումներ չեն արել։

Դիմ զարդարութեած չես արել։
Սակայն նույնիսկ նրան, ովքի
Վճարելու հնարավորություն կա-
ցանկություն ունեն, տարիների ը-
թացքում միայն դարսերի բօ ե-
կուտակել։ Մուծումների, նաեւ ծն-
ոյան, զագսի, գրանցման կամ ա-

րում է հողածեն հատակով նեղիկ ու մութ մի սենյակում, որ դժվար է բնակարան անվանել: Դժվար է դատկերացնել, թե առանց վառելիքի ինչորս են դիմացել ծմուան ցրտին: Տղան բանակից նոր է վերադարձել, մի աղջկան ամուսնացրել է ու փրկել մութ անձավից: Տարիներ հողե հատակով, ամրատուհան, խոնավ սենյակում աղրելով, ինըն էլ խրնիկական ռեւմատիզմ է վասակել, գրեթե միշտ անկողնային վիճակում է: «Բայց բժիշկն այնքան ահավոր է», որ բուժվելու մասին չի մտածում: «Դուքը չբացած, 1000 դրամ են ուզում: Բա որ բացի, բա որ իիվանդանոց դառկի»: Ստիլված ողիսի դանդաղորեն մոտենա մահվան դռանը: Ընտանիքը գոյացելում է կից տանը 7 անծով աղրող եղբոր ու մոր օգնությամբ, որ մի կով ու տասը ոչխար ունեն: Միակ սննդատեսակը կաթ ու մածունն է: Տղան «անասունի հերթի» գնալով մի դարկ ալյուսի փող է տնտեսել, ցամաք հաց գոնե կունենան: «Մարդիկ իրենց մեռելի վրա են լացում, մենք էլ են մի կտոր հացի», ասում է Սարգսի ջահել կինը:

Աւակ Ավետիսյանի ընտանիքին
նոյաս մերժել են տալ, որովհետեւ
տունը բարից է: Այդ բարե տունը չունի
«բաժանմունք» ունի Վարագույրնեւ
րով առանձնացված երկու ննջա-
րաններ, նախասրահ, իսկ չորրորդ
«բաժանմունքում» տան միակ հույ-
սը՝ կովն է տեղավորվել: Թանձ գո-
մահուց քոնել է տան բոլոր հաս-
կածները: Եթե եթեխա ունի, մեծ
աղջիկը նոր է Վերադարձել ավար-
տական բննությունից, զերազանց
սովորում, բայց բուհ ընդունվելու
հույս չունի:

Որդք քանի է Արանց փորիկ տնա
մերծի մրգատու ծառերը, բայց բո
ժելու համար միջոց չկա: Այս տա
վա ցրերից ծիրանն ու դեղձն էլ ց

Կարո Ստեփանյանի (անունը պահմական է) ընտանիքը եղանիկների թվում է, նոյաս ստանումնեն: Կնոջն իրեւ հորարքոց աղջկանու միայնակ մոր է ներկայացնում մեզ, կասկածելով, թե սոցիալական ծառայության տեսուչներ են ու կարող ենի գրկել խղճուկ 8000 դրամից: Աշխարհը չի չորացել, իրենց էլ, երեխային էլ, հարեւան ներն օգնում են: Մի աման տաք կերպութից իրենց էլ մեկ-մեկ բաժին հանում են: Մսի երես տեսնում ենոր տարուց նոր տարի: Տունը հիմնիվեր բայցաված է, միջանցի առաստաղի անհենարան գերանները ասես ուր որ է թափվելու են գիտիդ: «Բայց որ փլվեն, ավելի լակըլի», ասում է ընտանիքի հուսահաս հայրը:

Ի սկզբանե
խեղաքյուրված
իրականության դատերը
աշֆի առաջ ունենալով

Ակունի գյուղաղես Ռուբեն Դո-
նայանը այլ կտրվածով է մեկնա-
բանում գյուղի շավոր ընտանիքնե-
րի վիճակը՝ «դատառը իրենց չա-
խատելն է, սովորել են, որ մի տեղի
մի բան դոկենի, տանի իրենց»։ Իս-
այցելած բոլոր ընտանիքներում, ո-
րոնի համարես չափահաս դա-
ծած երեխաների դատառով էին
զրկվել նղաստից, իբրև անիրազո-
ծելի, վարդագույն իրականություն-
ներկայանում է աշխատանի գտնու-
լու երազանքը։ Այդ գգտումը երեխա-
ների մեծանալու հետ ավելի ու ս-
պելի հուսահատական է դառնու-
որովիետեւ անաղահովությա-
սանդղակում բալերն աղետա-
նվազում են, եթե երեխան հասնու-
է նույնիսկ 16 տարեկանի։

Ինչի ասես չեն դիմում մարդի
նոյաստառուների ցուցակներու
ընդգրկվելու համար՝ մորթում Ե
անասունը, նույնիսկ ծախում Ե
հողը, գործարի մեջ են մանում Ա
ցիալական ծառայության տեսու
ների հետ։ Եվ եթե հաջողվում
խարդավանքը, նոյաստառու ընտ
նիբն է, նոյաս չսացողն է հայՏ
Վում են նույն հարթութան Վրա։ Ըս
գուղաղթեսի, Ակուննում ընտան
չկա, որ «գրավոր թե բանավոր», ո
մած չլինի նոյաս ստանալ
համար։

Աղյատության գործող չափությունը չէ աղյատական պիխուն են ոյուրաբեկ: Տեսուչների տնային սցերն ու հայեցողական դիտարկությունը, դետավայտեսչության, եցացերի, դետոնագիւստի տրամադրությանը պայմանական է աղյատական պիխունը: Ամենամեծ զարգացման աղյատական պիխունը կազմության մեջ է աղյատական պիխունը:

Դառնում նեղարտության նոր դուռքանալով չխպորների աղաջ: Եվ այս կարգի բոլոր միջոցառումները վերածվում են ընդամենը փարիսեցիության ու ծամածոռության դետական նակարդակով: Պետության այսօրինակ հոգատարությունը օրենքը խեղաքյութելու թե է տալիս զյուղական ցեցերին: Ընտանիքներից մեկից մեկ տարի ութ ամսական գեւորգ Դարությունյանին ծննդյան վկայական տալու համար 10 հազար դրամ տուգանք էին դահանջել: Որեւէ օրենքով չի սահմանվում նույնութես, որ զյուղացուն կարող են գրկել անհրաժեշտ տեղեկանքներից, եթե կենսաքուակային ֆոնդին չի վճարել արել կամ հողի հարկը չի նուծել:

Օրվա հոգսերի ծանր թեռը դուրս
է իրել գյուղացուն ժամանակից ու
նրա շարժումից: Մեր այցելած ոչ
մի տանը հեռուստացույց կամ ռա-
դիո չտեսանել, թերթեր ընթերցելու
հնարավորությունից էլ զրկված
գյուղացին անտեղյակ է այս կար-
գի իր իրավունքներից: Ըստ օրենիշի
գյուղացին կարող է դատական
կարգով բողոքարկել իրեն նղաս-
նաւակող մարմնի վճիռը, եթե հա-
մաձայն չէ դրան, բայց նա ոչ գիտի
այդ մասին, ոչ էլ երբեւ կհամար-
ծակափ նման բայի դիմել:

Անաղահովության չափորոշիչը
ները սահմանվել են ի սկզբանե
խեղաթյուրված իրականության
դատկերը նկատի առնելով, հաշվի
չնատելով ակնհայտ փաստերի ու
հնարավոր իրողությունների հետ
Գյուղացին մեղավոր չէ, որ միջոց
չունի սեփականաշնորհված հողը
մշակելու համար: Բայց շարունա
կում են հարկ դահանջել եւ չվճա
րելու փաստն իբրև մահակ օգտա
գործել: Ակներեւ է նույնութես, որ դա
դետության խնդիրն է ճշումնե
կատարել սեփականաշնորհված

ηηιερյունները նկատի առնելով, ըստ
դամենը դեմք է հաշվի նստել ըստ
տանիի ամբողջական եկամտի ի-
րական ցուցանիշի հետ։ Դա դիմու-
դառնա միակ եւ իսկական չափո-
րութիւն։ Մնացածը ինքնախաբեռու-
թյուն է։

